

Patentlovens materielle bestemmelser blev allerede ved lov nr. 264 af 8. juni 1978 bragt i overensstemmelse med bestemmelserne i Den Europæiske Patentkonvention og Fællesskabets Patentkonvention.

2. Aftale om EF-patenter

Aftale om EF-patenter indeholder EF-patentkonventionen samt protokollerne om Bilæggelse af Retstvister, Privilegier og Immuniteter, Statutten for Den Fælles Ankedomstol og Protokol om en eventuel ændring af betingelserne for ikrafttrædelse af Aftale om EF-patenter. Aftalen er i sin helhed offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, L 401, 30. december 1989.

I modsætning til Den Europæiske Patentkonvention, som principielt er åben for alle europæiske stater, omfatter Aftale om EF-patenter som udgangspunkt alene EF-landene. Aftalen indeholder imidlertid en bestemmelse, som giver lande uden for EF mulighed for at deltage. Det forudsætter en særlig forhandling mellem det pågældende land og EF.

Aftale om EF-patenter er resultatet af en revision af Fællesskabets Patentkonvention fra 1975. Denne konvention nåede aldrig at træde i kraft, bl.a. fordi det ikke var muligt for Danmark og Irland at ratificere. Formålet med revisionen var, dels at gøre det muligt at sætte konventionen i kraft for et færre antal lande end de i mellemtiden tolv medlemslande, dels at justere konventionen og dens gennemførelsesforskrifter under hensyn til, at Grækenland, Spanien og Portugal ligeledes skulle kunne ratificere konventionen. Samtidig var et væsentligt formål at vedtage et domstols- og processystem for bilæggelse af retstvister om krænkelse af EF-patenter og om disses gyldighed. Dette skulle kunne ske samlet under én og samme retssag. Disse mål blev nået for så vidt angår vedtagelsen af en protokol om retstvister angående EF-patenter og den dertil knyttede protokol om privilegier og immuniteter for dommere i Den Fælles Ankedomstol. Disse protokoller blev alle vedtaget 15. december 1985. Justering af konventionen, og om hvorledes konventionen – nu med tilhørende protokoller – kunne sættes i kraft, eventuelt for færre lande end alle 12 medlemslande, skete i december 1989, hvor der blev vedtaget en særlig protokol om en eventuel ændring af betingelserne for ikrafttrædelsen og en fælleserklæring, som bekræfter en række resolutioner og erklæringer afgivet under forhandlingerne i 1985 og 1989. Under fælleserklæringen blev tillige vedtaget en erklæring om, at alle EF-medlemslande, også de, der ikke har ratificeret Aftale om EF-patenter, skal deltage i eventuelle forhandlinger med tredjelande om deres tilslutning til EF-patentordningen, hvis de bliver medlemmer af EF.

Aftale om EF-patenter er undertegnet af samtlige EF-lande.

Aftale om EF-patenter kan først træde i kraft, når alle 12 EF-lande har ratificeret. Der er imidlertid åbnet mulighed for at ændre dette krav i medfør af den særlige Protokol om eventuel ændring af betingelserne for ikrafttrædelse af Aftale om EF-patenter. Hvis ikke samtlige EF-lande inden 31. december 1991 har ratificeret aftalen, skal der ifølge protokollen indkaldes til en regeringskonference. Konferencen kan med enstemmig bestemme at sænke antallet af stater, der skal ratificere aftalen.

Protokollen er blandt andet udarbejdet af hensyn til Danmark og Irland. Irland forventes fortsat at have vanskelighed med at ratificere på grund af forfatningsmæssige forhold.

Den særlige protokol kræver selvstændig ratifikation af alle EF-lande for at få virkning. Regeringen vil på Danmarks vegne ratificere protokollen.

Besluttet det at nedsætte antallet af EF-lande, der skal ratificere aftalen, betyder det, at enkelte medlemslande vil kunne stå uden for EF-samarbejdet på patentområdet, hvilket i lyset af det Indre Marked må anses for meget uheldigt.

3. EF-patentkonventionen

EF-patentkonventionen svarer i det væsentlige til den tidligere Fællesskabets Patentkonvention.

EF-patentkonventionen indebærer, at Den Europæiske Patentmyndighed (EPO) skal kunne udstede et EF-patent med gyldighed for samtlige EF-lande. Som udgangspunkt skal udpegning af et eller flere EF-medlemslande i en europæisk patentansøgning anses som udpegning af samtlige EF-lande, hvorefter der kan udstedes et EF-patent med gyldighed for alle medlemslandene. Ansøgeren kan dog i en overgangsperiode vælge, at hans patentansøgning ikke skal føre til et EF-patent, men til et europæisk patent for de udpegede lande i henhold til Den Europæiske Patentkonvention. Endvidere har en patenthaver, der inden EF-patentkonventionens ikrafttræden er indehaver af et europæisk patent, og som har udpeget alle EF-lande i sin patentansøgning, mulighed for i en overgangsperiode at vælge, at det europæiske patent skal gælde som et EF-patent.

I 1989 blev det gjort til en betingelse for, at et EF-patent kan få gyldighed, at der indleveres en oversættelse af det udstedte patent til alle officielle sprog i medlemslandene til EPO. Indleveres imidlertid ikke alle oversættelser, kan patentet dog opretholdes som et europæisk patent i de lande, til hvis sprog der rettidigt er indleveret en oversættelse.

Patent for et enkelt medlemsland skal fortsat kunne opnås gennem en national patentansøgning.